

na základě akt. požitků, které podle stupnic tímto zákonem zavedených odpovídají akt. požitkům, jež byly rozhodny pro výměru dosavadních požitků odpočivných. Předpis tento byl pak přejat i do § 3 odst. 1 vl. nař. č. 247/22, jímž na Slov. proveden byl zák. č. 99/21 ve příčině osob, které byly účastny výhod dle vl. nař. č. 298/21. Z ustanovení těchto se podává, že 1. podkladem pro přeřazení do stupnic zavedených zákonem č. 541/1919 jest výše aktivních požitků, které byly základem pro výměru pense dosavadní, a to bez ohledu na to, kterému stupni platového systému uher. odpovídaly, ježto nemají se srovnávati platové stupně systému uher. s platovými stupni systému čsl., nýbrž aktivní požitky (poslední) systému uher., které byly základem výměry staré pense, se stupnicemi zavedenými zákonem č. 541/1919. Dále se z cit. předpisů podává, že 2. pro výměru odpoč. požitků dle zák. č. 287/1924 jsou směrodatné akt. požitky, které odpovídají platům oné třídy hodn. a stupně platového, do kterého byl státní zaměstnanec převeden za účelem výměry pense dle zák. č. 99/1921 resp. dle vl. nař. č. 247/1922 a které pak jsou základními odpočivnými požitky ve smyslu odst. 2 § 1 zák. č. 287/1924 i pro úpravu pensí dle tohoto zákona.

V daném případě byl u st-le dle vl. nař. č. 247/1922 od 1. ledna 1921 k účelům výměry pense vzat za základ plat V. h. tř. druhého stupně platového, t. j. 14.208 Kč. St-l neformuluje žádný stížný bod v tom směru, že výměra pense podle vl. nař. č. 247/1922 na dobu od 1. ledna 1921 do 31. prosince 1924 odporuje zákonu, nemá proto nss vzhledem k § 18 zák. o ss ani důvodu, aby se otázkou touto obíral.

St-l namítá dále, že podle § 1 zák. č. 287/1924 — který ovšem se může týkati toliko pens. požitků st-lových od 1. ledna 1925 počínaje (srov. § 11 zák. č. 287/1924) — nutno za podklad pro výměru odpočivných požitků st-lových vzíti nejvyšší stupeň platový V. hodn. třídy, t. j. 16.308 Kč; leč námitka tato není důvodná, ježto zák. tento pro převod pens. základny systému uher. na pens. základnu systému čsl. žádných přímých předpisů neobsahuje, nýbrž spokojuje se se základem vytvořeným dle zák. č. 99/1921. Že by pak i podle zák. č. 99/1921 resp. podle prov. nař. č. 247/1922 tento základ byl vypočten nesprávně, toho stížnost, jak výše bylo vzpomenuto, ani netvrdí.

Č. 6833.

Pracovní doba. — Policejní právo trestní: I. I pro zřizence zaměstnané prodejem benzinu z pouličních stanic platí pracovní doba 48 hodin týdně. — II. Do pracovní doby jest čítati též pohotovost k pracovním úkonům.

(Nález ze dne 25. října 1927 č. 3660.)

Prejudikatura: Boh. 2718/23 a 3067/24 adm.

Věc: Adolf H. v Praze proti zem. správě polit. v Praze stran přestupku pracovní doby.

Výrok: Stížnost se zamítá jako bezdůvodná.

Důvody: Trestním nálezem magistrátu hl. m. Prahy ze 16. února 1926 uznán byl Adolf H., zástupce firmy Vacuum Oil Company, vinným

přestupku Šu 1 zák. z 19. prosince 1918 č. 91 Sb., jehož dopustil se tím, že jako zástupce uvedené firmy zaměstnával zřízence určené k obsluze pouličních benzinových stanic déle než 48 hodin týdně, a byl odsouzen k pokutě 500 Kč případně k vězení v trvání 22½ dne. — Odvolání, jež z tohoto nálezu st-1 podal, zamítla zsp v Praze, prohlásivši, že skutková podstata svrchu uvedeného přestupku je zjištěna úředním šetřením, vlastním doznáním a výpovědí svědků. — — —

Nss neshledal stížnost důvodnou.

Dle ustanovení odst. 2 Šu 12 cit. zák. platí předpis odst. 1 téhož Šu i na osoby najaté ke služebním úkonům, nepravidelně konaným a nepatrně namáhavým jako je dozor a střežení domů, podniků a hlídka zvířat.

V daném případě však nejde o služební úkon nepravidelně konaný, nýbrž o úkon zcela pravidelný, k němuž patří nejen čerpání benzínu samo, nýbrž, jak níže bude dovoděno, i pohotovost zřízence v čerpací stanici pro uvedený výkon. Neběží také o pouhý dozor, střežení nebo hlídku, nýbrž o pravidelný prodej zboží zřízencem firmy, který vyznačuje se jen tím, že neděje se v obchodní místnosti, nýbrž na veř. prostranství. Okolnost, že odběratelů zboží není tolik, aby vlastní vydávání jeho, přijímání úplaty a odevzdávání stvrzenek trvalo dohromady déle než 48 hodin týdně, na věci nic nemění, neboť do pracovní doby započítá se i doba, kdy zřízenec musí v obch. závodě býti připraven k obsluze zákazníků, třeba právě v době té zákazníka neobsluhoval.

Že i pohotovost k pracovním výkonům včítati jest do pracovní doby, plyne jasně z § 7 bodu 3 cit. zák., jenž stanoví způsob, jak lze prodloužit pracovní dobu, když zaměstnanec je na služ. místě v pohotovosti, ale skutečná práce nevyžaduje více než 6 hodin denně (Srv. nál. Boh. 3067/24 adm.). Neprávem dovolává se stížnost nál. Boh. 2718/23 adm., neboť nález tento vykládá pojem »trvalého zaměstnání« jen v tom smyslu, jak ho používá zákon o záv. výborech, a nelze výklad ten beze všeho aplikovati i na zákon o 8 hodinné době pracovní; mimo to v uvedeném nálezu jednalo se o otázku podstatně jinou, zda totiž trvalým zaměstnancem závodu je i osoba, která za plat se zaváže býti pohotově k úkonům pracovním, kdykoliv k nim bude vyzvána. O takový poměr však v daném případě nešlo, neboť zřízenci nezavázali se, že na vyzvání jsou ochotni dostaviti se k obsluze benzinových stanic, nýbrž přímo vzali na sebe povinnosti obstarávati provoz v těchto stanicích a ten také trvale obstarávali.

Č. 6834.

Sociální péče. — Administrativní řízení: I. * Zemský ústřední úřad práce není příslušný dávati svolení k zaměstnávání cizího státního příslušníka v tuzemsku. — II. Z rozhodnutí úřadu toho není dalšího odvolání.

(Nález ze dne 25. října 1927 č. 15.522.)